

τερον τὴν *Στρατιωτικὴν κατάληψιν Ἀρτης καὶ Θεσσαλίας*. Αἱ σημειώσεις αὐταὶ εἶναι ἐξ ἀνταποκρίσεων δημοσιευθεῖσων ἐν ταῖς *Νέαις Ἰδέαις* καὶ τῷ *Νεολόγῳ* Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ κ. Παγανέλλης διεκρίθη ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιστάσεσιν, ὡς νὰ ᾔτο Ἀγγλὸς ἀνταποκριτής. Ἔχει τὴν πραγματικότητα καὶ τὸ εὐθυμον τῶν ἐπιστελλόντων εἰς τὰ μεγάλα ἀγγλικά φύλλα. Τὸ βιβλίον του ἀναγινώσκεται ὡς μυθιστόρημα, διότι ἐκάστη ἐπιστολή του ἦτο καὶ ἐν διήγημα. Μυθιστόρημα ὅμως πλήρες πραγμάτων, εἰδήσεων, περιγραφῶν, σκέψεων. Πρωτεύουσαν θέσιν κατέχει ἡ ῥομαντικὴ ἐκείνη ἀνάστασις του εἰς τὰ *Μετέωρα* καὶ ἡ ῥομαντικωτάτη περιγραφή τῆς Νέας Μονῆς τῆς Χίου, καὶ τοῦ ἀσκητοῦ Παχωμίου, ἡμιφρενοβλαβοῦς, μὲ τρεῖς δυστυχεῖς μαθητάς του, ζῶντας ἀσκητικῶς ἐντὸς σπηλαίου.

Αἱ κυριώτεραι θεσσαλικαὶ πόλεις καὶ χωρία, ἡ Ἄρτα τῆς Ἑπείρου, ὑπὸ τὴν ἀνταποκριτικὴν γραφιδά του παρίστανται πρὸ τοῦ ἀναγνώστου ὡς ἐν ἀναγλύφῳ, ἰδίως δὲ περιγραφαὶ καὶ ἐκδρομαὶ καὶ εἰδήσεις καὶ ἱστορικαὶ ὑπομνήσεις βροῖθουσιν ἐν τῷ ὥραιο βιβλίῳ τοῦ κ. Παγανέλλης, ὅπερ ἐλπίζομεν, ὅτι διὰ τὴν πρωτοτυπίαν, τὸ λιτόν καὶ εὐχαρι τοῦ ὅρους, τὸ φιλόληθες καὶ τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν τοῦ γράφοντος, μὲ τὸ βαθύ αὐτοῦ αἶσθημα, ὅπερ διαρρέει πάντοτε τὰς γραμμὰς του, θὰ διαδοθῇ εἰς πολλῶν χεῖρας, ὡς λίαν εὐάρεστον ἀνάγνωσμα.

**Σήμερον** ἀνατέλλει εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πωλούμενος ἀντὶ 3 φράγκων, ὁ **Α'** τόμος τῶν προαναγγεληθέντων Ποιημάτων τοῦ Σουρᾶ ἀντὶ 3 φράγκων. Οἱ ἐν ταῖς γραφεῖσι τῶν διαφόρων ἐφημερίδων ἐγγραφεῖντες συνδρομηταὶ θὰ λάβωσι τὸν τόμον ἐκ τοῦ γραφείου ὅπου ἐνεγράφησαν. Ὁ **Α'** τόμος περιέχει τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος, τὴν μόνην **ἀληθινὴν ἱστορίαν** τοῦ τραγικοκοινωνικοῦ αὐτοῦ ἐπεισοδίου τῶν ἐθνικῶν μας σελίδων. Ἀρχὴ ἀρχὴ φηγουράρουσι οἱ λόγοι τοῦ Δεληγιάννη ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Συνεδρίου τοῦ Βερολίνου. Οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι σχεδὸν ἄγνωστοι εἰς τὸ Πανελλήνιον καὶ πρέπει νὰ γνωστοῦν. Ἐν μέρει **Β'** εἶναι τὰ περίφημα **ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ**. Καὶ ἐντὸς μηνὸς ἐπὶ τέλους ἐκδίδεται καὶ ὁ **Β'** τόμος.

## ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἐπὶ τῇ ἐπαιτικῇ ὄλῳν τῶν ἐφημερίδων, τῶν κομμάτων ἰδίως ἐξυμνήσει τοῦ Γαμβέττα ὡς Ἑλλήνος καὶ φιλέλληνας καὶ ἡμιέλληνας, καὶ τῇ ἀποκλειστικῇ λύπῃ ὡς θανόντος ἐνὸς φίλου τῆς Ἑλλάδος, ἀνεμνήσθη τις τῶν γειτονισσῶν αἰτινες, ἐπὶ τῷ θανάτῳ πατρὸς πολυμελοῦς οἰκογενείας, ὁλοφύρονται τὸν ἀπολεσθέντα **κοιμπάρον** των!

Ὡραία ἦτο καὶ ἡ διαφιλονεικίσις τοῦ φιλελληνισμοῦ τοῦ Γαμβέττα μεταξὺ τῆς συμπολιτεύσεως καὶ ἀντιπολιτεύσεως. Οἱ λόγοι τοῦ Δεληγιάννη ὅτι περισσότερον τὸν λυπεῖται ἡ ἀντιπολίτευσις ἀπὸ τὴν συμπολίτευσιν, διότι ὁ προσωρινὸς ἀρχηγὸς αὐτῆς χάρις εἰς τὸν Γαμβέττα ἔλαβε τὸν ἀμάραντον Ῥοντῆρειον στέφανον, ἠδύνατο νὰ συγκινήσουν μέχρι . . . γελώτων!

## ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗΣ

Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ἀπὸ τὴν προκειμένην δίκην λείπει τὸ κυριώτερον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἴσως οἱ πλείότεροι μαντεύετε.

Ὁ Ἰούλιος Μοανῶ, ὁ γνωστός συγγραφεὺς τῶν *Δικαστικῶν κωμικῶν*, δὲν παρίσταται κατὰ τὴν ἐπίσημον δίκην ἴσως μάλιστα τὴν ὥραν αὐτὴν κλαίει τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου συμπατριώτου του, καὶ ὅμως ἂν ἦτο ἐδῶ θὰ μᾶς προσέφερεν ἓνα ἀκόμη τόμον ἐκ τῶν ἀμυμήτων δικαστικῶν του.

Περὶ τοῦ Δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, περὶ τῶν δικηγόρων καὶ περὶ τοῦ ἀκροατηρίου σᾶς εἶπον χθὲς ὀλίγα ἐν παρόδῳ. Σήμερον θὰ μὲ χαρίσετε ὀλίγην ὑπομονήν, διὰ νὰ σᾶς εἰσάξω εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐνόρκων οὐχὶ ὡς κατηγορουμένους, ἀλλ' ὡς θεατὰς ἀπλῶς.

Ἡ ὅλη τῶν ἐνόρκων ἀποψὶς δίδει τὴν εἰκόνα ἐπαρχιακοῦ δικαστηρίου, διότι καὶ ἡ μορφή αὐτῶν καὶ τὸ ἐνδυμα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐγχώριον ἢ ἐθνικόν καὶ τὸ κάθισμά των παρὰ πολὺ ἀφελές καὶ σχεδὸν ἡμελημένον, καὶ ἡ ἐξωτερικὴ των περιβολὴ ἀτμηλέητος, καταμαρτυροῦσι τὴν ἐπαρχιακὴν των προέλευσιν. Ἀλλ' εἰς ἐμὲ μερικὴ γοῦνα μὲ τὰς ὁποίας καλύπτονται, μερικὰ κάπαι, ἄλλα δερμάτινα ἐπάνωφόρια, μοὶ κάμνουν τὴν ἐντύπωσιν θηριοτροφείου, μολοντοὶ ἡ καθόλου αὐτῶν φυσιογνωμία προδίδει ἀγαθωτάτους ἀνθρώπους.

Ὁ Πρόεδρος τῶν ἐνόρκων εἶναι κατ' ἐξοχὴν λερωμένος· φέρει καὶ αὐτὸς φουστανέλλαν ἢ ὁποία ἴσως ἀκόμη δὲν ἐκηλιδώθη εἰς πλύσιμον· τὸ φέσιόν του εἶναι καὶ αὐτὸ πεπαλαιωμένον, ἀλλ' εἰς τὸ κατώτατον μέρος τὸ περιβάλλει κύκλος μελανὸς ἐν εἶδει πένθους πρὸς τὴν νεανικὴν του πάλαι ποτε ἡλικίαν. Μία ἄλλη ἐξ ὑφάσματος ποικιλοχρόου, ὡς ἡ ἱρις, ζώνη περιβάλλει τὴν μέσην του· ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του προβάλλει ὑποκάμισσον πρὸ τοῦ ὁποίου οἱ κολάραι τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ θὰ ὤχριον ἐξ ἀντανάκλασεως, καὶ πρὸς τὸν κορμὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐπαναφαίνεται τὸ αὐτὸ ὑποκάμισσον σκοτεινότερον πάσης περιγραφικῆς, . . . μελάνης. — Καὶ ὅμως ὑπὸ τὴν λερωμένην ἐκείνην περιβολὴν ἴσως κρύπτεται ψυχὴ εὐσυνείδητος καὶ δικαία. Ποῖος τὸ ξεύρει! Ἰσως ὅμως κρύπτεται καὶ ψυχὴ ἐνόρκου. Κι' αὐτὸ ποῖος τὸ ξερεῖ!

Οἱ λοιποὶ ἐνόρκοι δὲν διαφέρουσι πολὺ τοῦ προϋσταμένου αὐτῶν, τὸ δὲ σύνολον μοὶ ἐνθυμίζει *ἀρματολικὴν παρέαν* ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας πρόκειται νὰ τεθῇ τὸ *ψῆτὸ ἀργί*, καθὼς μετὰ μικρὸν θὰ τεθῇ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων τὸ ζήτημα τῆς καταδίκης καὶ τῆς ἀθώωσεως τῶν κατηγορουμένων.

Ὡς ἡ πρωϊνὴ συνεδρίασις πρόκειται νὰ καταναλωθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ κ. Τρικούπη καὶ τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου, οὐσιωδῶν καὶ τῶν δύο μαρτύρων καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν προκειμένην δίκην, ἀμφοτέρων διατελεσάντων ὑπουργῶν τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἐλλείμματος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πλησμονῆς τῶν ἐρωτήσεων, αἰτινες τοῖς ἀπευθύνθησαν, ἰδίᾳ πρὸς τὸν πρῶτον, καὶ αἰτινες εἶχον μᾶλλον χαρακτῆρα *κουβέντας* φιλοδόξων τινῶν μετὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἢ σκοπὸν ἐξακριβώσεως τῆς ἀληθείας.

Ὁ κ. Πρόεδρος ἐν γένει μὲν εὐγενέστατος, προσνήνης καὶ γλυκὺς τοὺς τρόπους πρὸς πάντας, ὑπερηκόντισεν ὅλας του

αὐτὰς τὰς ιδιότητας προκειμένου νὰ ἐξετάσῃ τὸν κ. Τρικουπὴν. Ἐλέπνυνε τὴν φωνὴν του, ἡμιέλειεν ἐνίοτε τοὺς ὀφθαλμούς του, ὑπεβοήθει καὶ διὰ τῶν χειρῶν του τὴν γλῶσσαν του, ὡς ἂν αὕτη ἐβραδυπόρει εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ σχεδὸν συνεκινεῖτο, ὡς ἂν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐλάμβανε μόνος τὴν ἐρώτησιν ἀπὸ τοῦ στόματός του καὶ τὴν ἐξετύλισσε εἰς ἀπόκρισιν ἐνίοτε διδακτικὴν διὰ τοὺς δικαστὰς καὶ διὰ τοὺς δικηγόρους.

**Πρόεδρος.** Νὰ ἔλθῃ ὁ κ. Τρικουπὴς!

Εἰς τὸ ὄνομα αὐτὸ ἅπαν τὸ ἀκροατήριον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δεδομένον εἰς συζητήσεις καὶ συνδιαλέξεις καὶ εἰς εὐφυολογίας προσήλωσε τὴν προσοχὴν του πρὸς τὸ προεδρεῖον θόρυβος μάλιστα ἀσυνήθης ἐπηκολούθησε τὴν προσφώνησιν τοῦ Προέδρου ἐν εἶδει διαδηλώσεως, τὴν ὁποίαν μὲν κατεσίγασεν ὁ δραστήριος κλητὴρ Κούνας καὶ τὰ ἐπαυλειμμένα τοῦ πλήθους συριστικὰ σσ σσ!

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὅτι καὶ ἂν εἴπωσιν εἶναι ὁ δυνατότερος τῶν Ἑλλήνων. Ἐπρόκειτο γὰρ νὰ ἐξετασθῇ εἶναι μάλιστα ὁ πρῶτος τῶν μαρτύρων ἢ συνεδρίασις ἤρξατο τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν πάντες τὸν ἀνέμενον, καὶ πάντες ἀμφέβαλλον ἂν θὰ δυνηθῇ νὰ παραστῇ τὴν ὥρισμένην ὥραν. Ἐφερον μάλιστα καὶ τὰς κρίσεις τῶν δικαίως κατ' ἐμέ:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ἔλεγον, κοιμᾶται τὰ μεσάνυχτα, σηκώνεται τὸ πρωῒ εἰς τὰς πέντε καὶ ἐργάζεται ὅλην τὴν ἡμέραν σὰ μηχανὴν σιδερένια. Ἐχει στὴ ράχη του τρία ὀλόκληρα ὑπουργεῖα, καλὰ ἢ κακὰ, αὐτὸ δὲν τὸ ἐξετάζω σχεδὸν δὲν τρώγει, σχεδὸν δὲν πίνει, σχεδὸν δὲν πληροὶ καμμίαν του ἀνάγκην καὶ σχεδὸν σχεδὸν...

— **Χαρίλαος Τρικουπὴς,** ἐφώνησεν ὁ Πρόεδρος.

— Παρὼν! ἤκουσθη ἡ φωνὴ τοῦ χαλυβδίνου πρωθυπουργοῦ πρὸς κοινὴν ἐκπληξίν ὅλου τοῦ ἀκροατηρίου, ὅπερ τὸν ἐδέχθη

καθὼς τὸν ἄγγελον Φόγκ τοῦ Jules Verne οἱ στοιχηματίζαντες μετ' αὐτοῦ εὐπατρίδαι ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται καὶ ὁ θόρυβος ἐν ἀρχῇ. — Ἀλλ' ἡ συνεδρίασις γὰρ, κατηναλώθη εἰς τὴν συγκρότησιν τῶν ἑνόρκων καὶ εἰς ἄλλα τινὰ προκαταρκτικά, ἐπομένως σήμερον ἐμελλον νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες.

Ὁ κ. Τρικουπὴς εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. Δὲν μεταβάλλει ποτὲ τὴν μορφήν του καθὼς δὲν μεταβάλλει τὸ λεκτικόν του ὕψος, καὶ καθὼς δὲν μεταβάλλει τὸ ἐνδυμὰ του. Πάντοτε σκυθρωπὸς τὴν ὄψιν, ἡχηρὸς τὴν φωνήν, καὶ ἐπιβλητικὸς τὸν ἱματισμόν. — Εἶναι δὲ παράδοξος ἡ ἐπικρατούσα ἐνότης ἐν τῇ τριπλῇ αὐτοῦ ὑποστάσει. Ὅταν λαλῇ, νομίζει τις ὅτι οἱ ὑψηλότατοι κολάροι τοῦ ἐπινεύουσιν, αἱ δὲ συσπάσεις τῶν ὀφρῶν του ἐπικροτοῦσι τὰ λεγόμενά του.

Κατὰ τὸν Αὐγουστον, λέγει περίπου, τοῦ 1880, ἔλαβον μίαν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν ἀποκαλύπτουσαν μοι τὴν κατὰστασιν τοῦ ταμεῖου Θηβῶν. Ἀργότερον ἠρώτησα τὸν Σαμοθράκην, ὅστις μὲ διεβεβαίωσε, ὅτι ὑπῆρχεν ἑλλειμμα εἰς τὸ ταμεῖον ἐκεῖνο, μὴ ἀνερχόμενον τὰς 50,000 δραχμῶν, ἀλλ' ὅτι διὰ συμβιβαστικοῦ τρόπου ἡδύνατο ὁ ταμίας Θηβῶν νὰ τὸ καλύψῃ. Τότε ἐσκέφθην περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ταμείου ἐκεῖνου δι' ἄλλου προσώπου. Τὸ πρόσωπον ἔκρινα καλὸν νὰ ληφθῇ ἐκ τῆς κεντρικῆς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ τοιοῦτον δὲν ὑπῆρχεν ὡς ἐκ τῆς ἀποστολῆς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουργείου εἰς τὰ μέρη ὅπου παράγεται σταφίς. Μετεκάλεσα τότε τότε τὸν Τακνόπουλον, ὅστις ἦλθεν, ἀλλ' ὀλίγον βραδέως, ἀπησχολημένος καὶ αὐτὸς εἰς ἄλλην ὑπηρεσίαν. Ἀλλ' ὁ Βελέντζας, ὡς ὁ Σαμοθράκης μοι εἶπεν, εἶχε μάθει τὰς υπονοίας μας, καὶ ἐκρίναμεν καλὸν νὰ ἀναβάλλωμεν τὴν καταδίωξιν, ὅπως ἀπροσδοκῆτως καταλάβωμεν αὐτόν. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, τὴν Κυβέρνησίν μου διεδέχθη ἄλλη. τὰ λοιπὰ ἔμαθον ἐκ τῶν ἐφημερίδων.

Ἔως ἐδῶ ἐτελείωσεν ἡ οὐσιώδης κατάθεσις τοῦ κ. Τρι-

## ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

### ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 393)

— Ὁ ἀ ὑπάγω, κύριέ μου.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, κάτωθεν τοῦ βράχου, ἐφ' οὗ ἐκάθηντο οἱ δύο διαλεγόμενοι, εἶχε προσεγγίσει εἰς τὸν αἰγιαλὸν ἀκάτιον τι ἐλαυνόμενον ὑφ' ἐνὸς ἐρέτου. Ἐπὶ δὲ τῆς παραλίας τῆς ὑπὸ τὸν βράχον, ἥτις ἦτο ἡ κυριωτάτη προκυμαία τοῦ ὄρμου ἐκεῖνου (ἐφαίνοντο δὲ ὠρμισμένα ἐν αὐτῷ ὀκτὼ ἢ δέκα πλοίαρια), ἐφάνη γυνὴ τις, φέρουσα ἐνδυμα μοναχῆς, καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ μοναχοῦ βασιτάζοντος δισάκκιον. Οὗτος ἀπέθηκε τὸ δισάκκιον ἐπὶ τινος πέτρας, προσεχούσης ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ ἡ μοναχὴ τὸν ἐβοήθησε κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν ταύτην.

— Ὁ Θεὸς νὰ σοὶ ἀποδώσῃ πολλαπλάσιον τὸν μισθόν, Νεεμία, εἶπεν ἡ γυνὴ ἐκείνη. Ὑγιαίνε, καὶ παρακάλεσον τὸν πατέρα Ἀμμουὴν νὰ δέηται ὑπὲρ ἐμοῦ.

Τὸν ἤχον τῆς φωνῆς ταύτης ἀκούσας ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο ἀνδρῶν τῶν ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ βράχου καθημένων, ἀνεσκίρτησεν, ἡγέρθη καὶ ἐκινδύνευσε νὰ καταπέσῃ πρηνὴς εἰς τὸν κρημνόν.

— Μηνᾶ! Μηνᾶ! ἤκουσες τὴν φωνὴν ταύτην; Ἰδὲ τὴν καλογραφίαν ἐκείνην. ἰδέ!

— Τί εἶναι, κύριέ μου;

— Τίς εἶναι ἐκείνη ἡ γυνή;

— Δὲν εἰζεύρω.

Ἡ γυνή, περὶ ἧς ὠμίλουν, ἔβλεπε πρὸς τὸν αἰγιαλόν, ὅπου προσήγγιζε τὸ ῥήθεν ἀκάτιον, καὶ εἶχεν ἐγκαρσίως ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τοὺς δύο ξένους. Ἀλλ' ὁ ἀναγνώστης ἐνόησεν ὅτι αὕτη ἦτο ἡ μοναχὴ Ἀγάπη. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Βενετῆς ἐπισκεπτρίας, τὸ κελλίον τῆς εἶχε παραδόξως καταστῇ πνιγερὰ εἰρκτὴ πρὸς αὐτήν. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι οἱ τέσσαρες τοῖχοι συνεσφίγησαν, συνηντήθησαν καὶ ἀπετέλεσαν ἓνα, ὅτι ἡ στέγη εἶχε ταπεινωθῇ, καταρρεῦσει καὶ συναντήσῃ τὸ ἔδαφος καὶ δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ σκέπη αὐτήν. Ἡ κλίνη τῆς εἶχε γείνει σιδηρὰ καὶ πεπυρακτωμένη ἐσχάρα, ὁμοία μ' ἐκείνην, ἐφ' ἧς ὠπτήθη ζῶν ὁ ἅγιος Λαυρέντιος· τὸ προσκεφάλαιον δὲν ἀνέπαυε πλέον τὴν κεφαλὴν τῆς, ἀλλ' ἔκαιεν αὐτὴν ἐκατέρωθεν καὶ καθίστα φλογερὸν καὶ πυρετικὸν τὸ ἔρευθος τῶν παρειῶν τῆς, δὲν παρείχε πλέον ὕπνον, ἀλλ' ἐκυοφόρει ὄνειρα, ὄνειρα συνεχῆ, ἀλλόκοτα καὶ ληρώδη. Ἡ τελευταία λέξις ἦν τῇ εἶχεν εἰπεῖ ἡ Βενετὴ, ἔγεινεν



κούπη· ἀλλ' ὁ κ. Πρόεδρος δὲν ἔννοεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τοῦ υποβάλλῃ μερικὰς ἐρωτήσεις, χάριν ἀβρότητας μᾶλλον πρὸς τὸ πρόσωπον ἢ πρὸς διαφώτισιν τῆς ὑποθέσεως, οἱ δὲ δικασαὶ καὶ πολλοὶ τῶν συνηγῶρων ἔννοουν νὰ μιμηθῶσι τὸν κ. Πρόεδρον, ἐν ᾧ ἀντίθετοί του τινὲς εὐρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν πειράζωσι· ἐντεῦθεν ἐπακολουθοῦσιν οἱ κάτωθι διάλογοι :

Πρόεδρος Εἵπατέ μοι, Κύριε μάρτυς, ὁ κ. Σαμοθράκης ἐξ εἰλικρινείας σᾶς ἀνέφερε τὸ ἔλλειμμα ἢ μήπως ὑπεκρύπτειτῃ εἰς τοὺς λόγους του γνώσις τῶν καταχρήσεων τοῦ ταμείου Θεῶν;

Τρικούπης Δὲν ἠνόησα εἰς τοὺς λόγους του κατάχρησίν τινα, διότι τότε εὐθὺς θὰ προέβαινον εἰς καταδίωξιν τοῦ ἐγκλήματος.

Βλάχος. Εἵπατέ μοι σᾶς παρακαλῶ, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου δύναται νὰ προβῇ ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς καταγγελίαν κατὰ τινος ταμειακοῦ ὑπαλλήλου;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν πολλὰ ἄλλα, ὁ Τρικούπης μεταβάλλεται εἰς ὀλίγον ῥοντήρην καὶ παραδίδει Διοικητικὸν Δίκαιον.

Ἄλλ' ὅταν ὁ δικηγόρος Βλασσόπουλος ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἂν μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἀνωνύμου ἐπιστολῆς ἀνῆγγειλε τὸ περιεχόμενον εἰς τὰς τέσσαρας δυνάμεις τοῦ κράτους, καὶ οἱ πλείστοι ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῶν Εὐεργετιδῶν Δυνάμεων, ὁ Πρόεδρος ὑπονοήσας ὑπαινιγμὸν τινα κατὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, μεταβάλλεται εἰς ἀντιλήπτορα αὐτοῦ καὶ σχεδὸν ἐπιβάλλει σιωπὴν εἰς τὸν τολμητιᾶν συνήγορον.

Ἀφοῦ δὲ ὡς ἐπιδόρπιον ἐτέθη καὶ τὸ ζήτημα τοῦ διατάγματος τῆς παύσεως τοῦ Βελέντζα τὸ ὁποῖον ὁ κ. Τρικούπης ἀνεκάλεσεν, ἢ μᾶλλον ἐβεβαίωσεν ὅτι οὐδέποτε ἔλαβε

γνώσιν τοιοῦτου μὴ κοινοποιηθέντος, ἐκρίθη ἐπαρκὴς καὶ ἀπεχώρησεν.

Ἦδη ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ἀρχίζει ν' ἀναπνέῃ ἡσυχῶς καὶ βαθυμῶδον ν' ἀνακτᾷ τὴν φαιδρότητα καὶ τὴν ζωὴν του, τὴν ὁποίαν σχεδὸν ἐπέβλεπεν ὁ συννεφώδης πρωθυπουργὸς μ' ὅλην τὴν γელαστὴν ἔξω μορφήν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς ἀλλεπαλλήλους παρατηρήσεις τοῦ Κούνα πρὸς τὸ ἀκροατήριον ὁσάκις ἐτόλμα νὰ κουνῇ.

Ἡ ἔλευσις ἐνὸς περιέργου βραδυγλώσσου τοῦ ὁποίου ἐπειράθη νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον ὁ κλητὴρ προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν πολλῶν.

— Δὲν σ' ἀφίνω, λέγει ὁ Κούνας, μοῦ ἀπαγορεύεται.

— Μὰ γιατί κύ κύ κύριε Κου, κον, κου Κούνα ἀφίνεις τόσους ἄλλακα ἄλλους;

Ὁ κ. Πρόεδρος ἐκφωνεῖ τὸ ὄνομα τοῦ **Παπαμιχαλοπούλου** ὅστις προσέρχεται σταθεῖς καὶ οὗτος κατ' ἀντικρύ του.

Εἵπατέ μοι, λέγει, κύριε Μάρτυς, καὶ τὸν κάμνει μίαν μικρὰν ἀνακεφαλαίωσιν τὴν ὁποίαν ὡς φαίνεται ἀπειλεῖ νὰ ἐπαναλάβῃ 150 φορές, ἐὰν ἰσάριθμοι μάρτυρες ἐξετασθῶσιν ὅλοι.

Ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος μὲ πολλὴν ἀπάθειαν καὶ μὲ ἥσυχον ἀφηγηματικὸν ὕψος δίδει εἰς τὸν πρόεδρον τὰς ἀπαιτούμενας πληροφορίας, ὧν τὸ οὐσιώδες συνίσταται εἰς τὸ ὅτι τὴν ἐλλειμματικὴν κατάστασιν τοῦ ταμείου Θεῶν ἔμαθε μετὰ τὴν γενομένην ἐπιθεώρησιν καὶ αὐτός.

Ἄλλὰ τότε ὁ κ. Πρόεδρος μὲ βουκολικὴν ἀπλότητα :

— Εἵπατέ μοι κύριε μάρτυς, τὸν ἐρωτᾷ, γνωρίζετε ἔσως ἂν ὁ κ. Τομαρόπουλος ἐδωροδοκῆθῃ διὰ μαλλίων, βουτύρου, γιανούρτης κτλ.....

— Δὲν γνωρίζω.

ἄλλους περισφίγγουσα διὰ μυρίων κρίκων τὴν καρδίαν της. Ἦσθάνετο τὸ πεπρωμένον ὥθουν αὐτὴν ἀκατασχέτως. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ πατήσῃ ἀσφαλῶς ἐπὶ τοῦ σειομένου ἐδάφους.

Ἦσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγῃ. Δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς ἑαυτὴν ὅτι μετέβαινε πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ «Βενετοῦ εὐπατρίδου». Ἄλλ' ἀπελογεῖτο πρὸς τὴν συνειδήσιν της ὅτι ἀπῆρχετο ὅπως εὐρὴ ἡσυχίαν ἀλλαχοῦ. Καὶ δὲν ἐνθυμεῖτο ὅτι ἔμελλε νὰ φέρῃ πανταχόσε μεθ' ἑαυτῆς τὴν καρδίαν.

Οὐδεμίαν δυνάμεν τοῦ λοιποῦ ν' ἀντιτάξῃ ἄμυναν οὐδὲ ἰσχύουσα νὰ παλαίσῃ πρὸς τὸν ἀπάνθρωπον τοῦτον ἐχθρόν, ὅστις, παρὰ πάντας τοῦ πατρὸς Ἀμμοῦν τοὺς ἐξορκισμούς, ἐξηκολούθει νὰ ἐμφωλεύῃ ἀδιασείστως ἐν τῷ σώματι αὐτῆς, εὐρέθη ἐν παροξυσμῷ πυρετοῦ πρῶταν τινά, καὶ παρακαλέσασα τὸν Νεσμίαν νὰ τὴν συνοδεύσῃ, κατῆλθεν εἰς τὸν λιμένα. Ἄλλὰ τὴν πρῶταν ἐκείνην ἀκριβῶς, εἶχον καταπλῆσει οἱ δύο ἐκεῖνοι ξένοι, οὔτινες ἐκάθητο συνοκλαδὸν ἐπὶ τοῦ βράχου καὶ συνδιελέγοντο. Τὸ πεπρωμένον ἄρα παρσεκέυασε τὴν συνάντησιν ταύτην;

Ἐπεθύμουν νὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἶπω, ἄνευ λυρισμοῦ, τὰς περὶ τούτου σκέψεις μου. Ἀλλὰ τίς κατεδίκασε τὴν δυστυχῇ ἀνθρωπότητα εἰς τὸ νὰ ζῇ τὸν θετικὸν καὶ κτηνώδη τοῦτον βίον; Τίς κατεδίκασεν αὐτὴν ἢ νὰ ἔρπῃ χαμαιπετῶς κυλινδουμένη ἐν τῷ βορβόρῳ, ἢ νὰ νομίζεται ὅτι παραφρονεῖ ἂν ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐντείνῃ στιγμιαίαν τινὰ πτῆσιν μὲ πετρεὶ μύρμηκος;

Ποία εἴρων τύχῃ ὑποσχεδιάσεν ἄρα τὴν παρὰ τὸν βράχον τοῦτον συνάντησιν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου τοῦ κεκυφένου ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως καὶ τῆς γυναικὸς ταύτης τῆς οἰστρηλάτου ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ πάθους, δύο δυστυχῶν μὴ δυναμένων νὰ ἐνωθῶσιν ὅπως ἀποτελέσωσι μίαν εὐτυχίαν; Δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ μὴ ἐπανιδῶσιν ἀλλήλους ποτέ, δὲν ἦτο αἰρετώτερον νὰ μὴ εἶχον ποτὲ ἰδεῖ ἀλλήλους; Δὲν ἦτο ἀνεκτότερον νὰ εἶχον ἤδη ἀποθάνει, δὲν ἦτο εὐκτότερον νὰ μὴ εἶχον ποτὲ γεννηθῇ; Ὅποια σπαρακτικὴ συνάντησις, ὁποῖος κεραυνοβόλος ἀντικρυσμὸς, καθ' ὃν ἡ μὲν κεφαλὴ τοῦ ἐνὸς ἐφαίνετο ὅτι ἔμελλε νὰ γείνῃ κεφαλὴ Μεδοῦσης, ὁ δὲ κορμὸς τῆς ἐτέρας στήλῃ ἁλός!

Τίς δύναται ν' ἀτενίσῃ πρὸς τοιαῦτα θεάματα, χωρὶς νὰ θαμβωθῇ τὰς ὄψεις; Τίς δύναται νὰ προσψάσῃ τὴν λάβαν ταύτην, χωρὶς νὰ κατὰ τὰς χεῖρας; Τοῦ ἀφηγουμένου τοιαύτας σκηνὰς κινδυνεύει νὰ παραλυθῇ ἢ γλῶσσα ἢ νὰ συντριβῇ ὁ κάλαμος. Αἰρετώτερον εἶναι νὰ καλύπτονται καὶ νὰ παρέρχονται ἐν σιγῇ, ἢ νὰ προλαμβάνωνται καὶ νὰ μὴ εἰσάγωνται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ καυστικὰ ταῦτα βλήματα. Ἡ ὕλη αὕτη εἶναι ζῶν πῦρ, σχηματίζεται, σαρκοῦται καὶ ἐμφυχοῦται, κινεῖται καὶ ἐμπνέεται, λαμβάνει φωνὴν καὶ φαίνεται κραυγάζουσα πρὸς τὸν ἀσύνετον τὸν νομίζοντα ὅτι κρατεῖ αὐτὴν, καίτοι ἐκφεύγουσαν ἀπὸ τῶν χειρῶν του καὶ ἀφανίζομένην

(Ἀκολουθεῖ)

**Μποέμ.**

Εἶτα ἐρωτᾶται περὶ τῆς ποιότητος ἐνὸς ἐκάστου τῶν κατηγορουμένων.

— Ἦσαν, λέγει, τιμιώτατοι ἄνθρωποι· ὁ δὲ Βελέντζας ἐθεωρεῖτο ὡς ἄριστος πατριώτης, ἀλλὰ.— Καὶ ἐδῶ φέρεται ἐν τῷ μέσῳ τὸ ζήτημα τῶν ἐπαναστατικῶν κινήσεων, χωρὶς αὐτὸ νὰ ᾖναι κατηγορούμενον, καὶ παρελαύνουν πρὸ αὐτοῦ στρατιωτικῶς ἡ Ἑθνικὴ Ἀμυνα, ὁ Ἑθνικὸς δεσμός τὰ πετρώματα καὶ ὁ Τσελεπίτσαρης.

Εἰς μέρη τινα τῆς μαρτυρίας του ὁ κ. Παππαμιχαλόπουλος λαμβάνει ὕψος ἱεροκήρυκος· ἐρωτώμενος ἐπὶ παραδείγματι ἂν ὁ Βελέντζας ἐζήτει συχνὰ ἀδείας.

— Ἀμ. δὲν καθότανε ποτε ὁ εὐλογημένος στὴ θέσι του, ἀπαντᾷ, ἐν ᾧ τὸ ἀκροατήριον ὀλίγον καὶ θὰ ἐσταυροκοπεῖτο.— Καὶ τότε ὁ κ. πρόεδρος νομίζει θεάρεστον νὰ τοῦ προσφέρῃ καὶ μίαν καρέγλαν διὰ νὰ καθήσῃ πλέον, καὶ ἀναπαντικώτερον νὰ τὰ εἰπῇ ὅλα.

— Εἶναι ἀληθές, τὸν ἐρωτᾷ ὁ κ. Πρόεδρος, ὅτι μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ Βελέντζα, σεῖς τοῦ ἐχορηγήσατε δήμενον ἄδειαν;

Ἡ ἐρώτησις βλέπετε αὐτὴ κατ' οὐδὲν διαφέρει ἀπευθύνσεως γυναικὸς πρὸς ὀχληρὸν τινα ἐραστὴν ὅστις ἦλθεν νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ, καὶ διὰ τοῦτο ὁ κ. Παππαμιχαλόπουλος θὰ ἐξετινάσσετο τῆς καρέγλας του, ἐὰν δὲν ἐνόμισε εὐλογώτερον ν' ἀπαντήσῃ.

— Πῶς εἶναι δυνατόν; τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές.

Μετὰ πολλὰς ἄλλας παρεμφερεῖς ἐρωτήσεις ἐκρίθη καὶ οὗτος ἐπαρκὴς καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἀπέλθῃ.

Ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ κ. **Σωτηροπούλου**· τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ ἐκ νέου ἀναζωπυροῦται καὶ πάντες συνωθούνται ἐν θορόβῳ πολὺ, ἀλλ' ὁ Κούνας μετὰ τῶν χωροφυλάκων ἐπαναφέρουσι τὴν τάξιν.

Ὁ κ. Σωτηρόπουλος εἶναι τοσοῦτον ἥρεμος καὶ τοσαύτην πραότητα προδίδει τὸ ἐξωτερικόν του, ὅσην πειστικότητα ἔχει ὁ λόγος του. Τὰ δύο του αὐτὰ ἐφόδια εἰσὶν ἱκανὰ νὰ τὸν διατηρήσωσιν ἀβλαβῆ μετὰξὺ καὶ τῶν ἀγρίων θηρίων, διὰ τοῦτο τὸν διεφύλαξαν σῶον καὶ μετὰξὺ τῶν ληστῶν. Ὁ λόγος του ῥέει ὁμαλῶς ὡς ῥυαχὲς εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου δὲν εὐρίσκεται οὔτε ἐν χαλίῳ· ἡ φωνὴ του εἶναι ἐν γένει ἀχρωμάτιστος, ἀλλ' εἶναι διαυγὴς καὶ στρογγύλη, ὡς ἡ τοῦ διδασκάλου παραδίδοντας τὸ μάθημα τῆς προσωδίας. Κεκτηταὶ τὸ προῖν τῆς σαφηνείας καὶ μεταδοτικότητος εἰς μέγαν βαθμὸν, τοῦθ' ὅπερ ἀποδοτέον ἐν μέρει καὶ εἰς τὴν ἀκριβοῇ κατανήσιν ὅλων τῶν ζητημάτων, ἅτινα ἐμελέτησεν. Ἡ μορφή του εἶναι μᾶλλον ἀσυμπαθὴς, ἀλλ' ὅταν ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη του διὰ νὰ λαλήσῃ καθίσταται καὶ αὐτὴ συμπαθητικὴ. Ἐγεί τι τὸ Ἰησοῦτικόν καὶ ἐπλάσθη ὑπὸ τῆς φύσεως μᾶλλον δι' ἱεραπόστολος παρὰ διὰ πολιτικός. Τὸ μέτωπόν του εἶναι εὐρὺ, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔχουσι τοποθετηθῇ πολὺ βαθέως ἐντὸς τῶν κροτάφων, αἱ δὲ παρειαὶ του εἰσὶ λίαν στεγναὶ ὡς ἀσκητοῦ τρεφομένου διὰ χόρτου καὶ ἄρτου ζηροῦ.

Ὁ Πρόεδρος δὲν ἐλησμόνησε τὴν στερεότυπον πλέον ἀνακεφαλαίωσίν του ὡς πρὸς τὴν κατηγορίαν τοῦ Βελέντζα καὶ λοιπῶν, μεθ' ὃ ἐρωτᾷ τὸν μάρτυρα.

Καταθέτει καὶ αὐτὸς ὅτι τοῦ ἐλλείμματος γινώσκιν ἔλαβεν ἐξωδίκως μὲν δι' ἀνωνύμων ἐπιστολῶν καὶ ἄλλων διαδόσεων, ἀλλ' ὅτι ἡ πραγματικότης αὐτοῦ ἐβεβαιώθη μετὰ τὴν διαταχθεῖσαν ἐπιθεώρησιν. Ὁμολογεῖ τὸ ἁμεμπτον τῶν τριῶν κυρίων κατηγορουμένων καὶ μετ' ἐντάσεως τῆς φωνῆς του ὁνομάζει τὸν Βελέντζαν ἄριστον πολίτην, τίμιον ὑπάλληλον καὶ ὡς τὸν κυριώτερον παράγοντα τοῦ Θεσσαλικοῦ κινήματος

μετὰ τὸν πανηγυρικὸν τοῦτον ὁ ὕμνος εἰς τὴν ἐλευθερίαν θὰ συνεπλήρου τὸν θούριον τοῦ κ. Σωτηροπούλου.

Ἄλλ' ἤδη καθίζουσι καὶ αὐτὸν εἰς μίαν καρέγλαν δίκην μπερλίνας, ὁ δὲ κ. Πρόεδρος σπεύδει νὰ συνάξῃ τὰς ἐρωτήσεις.

— Εἶπατέ μοι, σὰς παρακαλῶ, μάρτυς, τῶν ἐπάρχων ἡ ἐξελεγκτὴς εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἢ γίνεται κατὰ τύπους μόνον;

— Ἐπρεπε νὰ ᾖναι τοιαύτη, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶναι τυπικὴ...

Καὶ πάλιν ἐδῶ ἀρχίζουν αἱ ἐρωτήσεις εἰς τὰς ὁποίας ὅμως λαμβάνουσι μέρος καὶ οἱ κατηγορούμενοι αὐτοπροσώπως, καὶ ἐπέρχεται σύγκρισις μαρτύρων, κατηγορουμένων, δικαστῶν καὶ συνηγόρων, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ μόνης ἀφυπνίζονται τινες τῶν ἐνόρκων, ὁ δὲ Πρόεδρος δρᾷ ττεται τῆς δυσδιακρίτου αὐτῆς καταστάσεως καὶ

Ὡς μᾶς εἶπατε σεῖς καὶ ὁ Σαμοθράκης καὶ ὁ Γορτζῆς, λέγει κλ. κλ. κλ.

Ἐν τούτοις ὁ μάρτυς ἀτάραχος καὶ ἀπαθὴς ἀπαντᾷ εἰς ὅλους καὶ δια φωτίζει ὅλους καὶ λύει ὅλα τὰ λογιστικὰ ζητήματα καὶ τὰ διοικητικὰ μὲ ἄρθρα, μὲ χρονολογίας, μὲ παραδείγματα καὶ μὲ ἀριθμούς, εἰς τρόπον ὅστε πολλοὶ λησμονοῦνται, καὶ τὸν ἐκλαμβάνουσιν ὡς καθηγητὴν τῶν μαθηματικῶν!

Δὲν παραδέχομαι λέγει ἀκόμη, ὅτι τὸ ἐλλείμμα δύναται νὰ ἀναβαίνει τὸ κολοσσαῖον ποσὸν εἰς ὃ τὸ ἀνεδίδασαν δυνατόν μετὰ μίαν ἀκριβοῇ ἐξελεγκτὴν νὰ παρουσιασθῇ ὀλιγώτερον τοῦ ἡμίσεος, διότι ἐν τῷ ταμείῳ ὑπάρχουσι πολλοὶ λησμοὶ ἀνοικτοί, πολλὰ κονδυλία ἀνεξέλεγκτα!

Μετὰ τοῦ κ. Σκαλιστήρη δικαστοῦ ὀλίγον ἐξάπτεται ἐνεκα ἐρωτήσεως τοῦ πρώτου παρεξηγηθείσης, ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἐπεληούσης ἐξηγήσεως ἐπανακτᾷ τὴν ψυχραιμίαν του, καὶ συγχρόνως τὴν ἐλευθερίαν, ἐξαντληθεῖσων πλέον τῶν ἐρωτήσεων καὶ τῶν μᾶλλον ἐχθρικῶς διακειμένων πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

Μετὰ τὸν κ. Σωτηρόπουλον ἐξητάσθησαν οἱ ἀδελφοὶ Τσικινόπουλοι, ἐξ ὧν ὁ μὲν Ταμίας ὁμολόγησεν ὅτι προσεκλήθη εἰς Ἀθήνας χωρὶς νὰ γνωρίζῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ μόνον ἐδῶ ἐξωδίκως ἔμαθε τὰ περὶ ὧν μεθ' ὃ ἀπῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του· ὁ δὲ ὑπάλληλος τοῦ ἐλεγκτηρίου, ὅτι ἤκουσε τὸν Οἰκονόμον ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ ἐν ᾧ παρευρίσκετο καὶ ὁ Σαμοθράκης, νὰ λαλήῃ περὶ τοῦ ἐλλείμματος, ἀλλὰ τοῦτο δὲν διευκρινίζεται καλῶς, καὶ ἐπέρχεται μικρὰ χασμωδία.—

Ὁ τελευταῖος ἐβεβαίωσεν ὅτι πρὸ **εἰκοσαετίας** σχεδὸν τὰ ταμεία δὲν ἐξελεγχόνται ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτηρίου· τοῦτο ἐκπλήσσει τοὺς πάντας, ἀλλ' ὁ κ. Πρόεδρος σπεύδει νὰ διαλύσῃ τὸν ζόρον διὰ τῆς μεθυγραφικωτάτης ἐρωτήσεώς του πρὸς τὸν ἐνα Τσικινόπουλον:

— Εἶπέ μοι, κ. μάρτυς, ὁ Βελέντζας ἠδύνατο νὰ κρίνῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ;

**Κόκ.**

## ΒΟΥΛΗ

**Τρίτη, — 21 Δεκεμβρίου.**

Εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ Σαββάτου, διότι ὁ θάνατος χθὲς τοῦ Γαμβέττα συνεκράτησε τοὺς ῥητορικοὺς κρουνοὺς τοῦ Δεληγιάννη, καὶ μάτην χθὲς τὰ ἀκροατήρια ἦσαν κατὰ μέσση, καὶ τῶν κυρίων τὸ θεωρεῖον ἐώρτα-